

Turinys

Credo

<i>Kun. Artūras KAZLAUSKAS</i> Su Naujaisiais Viešpaties metais!	2
<i>Kun. Danielius DIKEVIČIUS</i> Biblinė Rožinio slėpinių prasmė	4
<i>Tomas VILUCKAS</i> Gyvenimas – kelionė Dievo link	6
Klausimai ganytojams	8

Kronika

Esame išgelbėti viltimi	9
<i>Jonas MALINAUSKAS</i> <i>Juozas LATVIS</i> Bažnyčios pulsas	10
<i>Dr. Andrius NAVICKAS</i> Drąsos, gyvenkim pakelta galva!	12

Piligrimai drauge

<i>Jonas MALINAUSKAS</i> Ekumeninių vilčių metai	13
---	----

Didelės ir mažos kryžkelės

<i>Antanas SAULAITIS SJ</i> Žmonės ir ten, ir čia	14
<i>Vanda IBIANSKA</i> Piliečiai išvykėliai	16
<i>Zita VASILIAUSKAITĖ</i> Emigracijos trauka ir rizika	17
Nenusiminti iššūkių akivaizdoje	20
Nostalgija – netrūkstanti smuiko styga	22

Kaip vyrą ir moterį sukūrė juos

Kad meilė niekada nesibaigtų	23
------------------------------	----

O mes kitokie

<i>Inesa VAITKŪNAITĖ</i> Mano ypatingoji draugė	26
--	----

Akiračiai

Galileo Galilėjus: genijaus gyvenimo gairės	27
--	----

Atokvėpio valandai

<i>Giovannino GUARESCHI</i> Miestiečiai	29
--	----

Gero kino kampelis

<i>Ramūnas AUŠROTAS</i> Prarasti ir atrasti gyvenimai	32
--	----

Mandagumas mūsų kasdieninis

Pietų vėjus	33
-------------	----

Sveikata

Apie geležį ir mažakraujystę	34
------------------------------	----

Gyvenimas kaip senas vynas

<i>Vanda IBIANSKA</i> 1960–1970	35
------------------------------------	----

Mieli „Artumos“ bičiuliai,

sveiki sugrįžę! Sugrįžę po kalėdinio laikotarpio į kasdienį gyvenimą, per šventes aplankę šeimas, gimines, artimuosius, dažnai nūn taip toli vienus nuo kitų gyvenančius, trumpai pasidžiaugę drauge praleistomis akimirkomis ir vėl turbūt ilgam atsisveikinę... Parašiau ir net pats krūptelėjau – koks dviprasmiškas tokiai šeimai šventės išgyvenimas: čia ir buvimo kartu džiaugsmas, ir tuoj pat išsiskyrimo skausmas. Nors kitiems, kai pagalvoji, gal dar žvarbesnių tų Kalėdų būta, jeigu iš viso tik telefonu, mintimis ar malda tegalėjome pasveikinti savo artimiausius per pačias šeimyniškausias šventes, nes per toli, per brangų sugrįžti, apglėbti, pabučiuoti, tiesiog drauge švęsti Gyvenimą!.. Taip, gerieji mūsų Skaitytojai, šį žiemos numerį skiriame geliančiai, bet labai jau kasdieniška tapusiai temai – *emigracijai*.

Tai, kad kasmet sausio antrojoje pusėje bendrai maldai už susiskaldžiusių krikščionių vienybę skiriame visą savaitę – atsimena jau turbūt daugelis tikinčiųjų. Bet kiek katalikų žino, kad jų Bažnyčia jau 94-us metus sausį mini Pasaulinę migrantų dieną? O švęsti ją pradėta dar Pirmojo pasaulinio karo metais. Tuometinis popiežius Benediktas XV paragino šelpti dėl karo veiksmų savo gimtąsias vietas palikti priverstus žmones, ir tokia solidarumo su pabėgėliais bei migrantais diena pirmą kartą paminėta 1915 metais. Nuo to laiko ji kasmet minima antrąjį sausio sekmadienį. Šiomet tai – sausio 13-oji... mums nuolat primenanti visai kitokio skausmo spengimą. Nors galėtume banaliai atsidūsti: argi tą siaubingąją naktį visi kaip Loreta, Titas ir kiti dvylika vyrų, pasiruošę mirti, bet apginti savo Tėvynę, stovėjome dėl tokios Lietuvos, iš kurios jau per pusę milijono tėvynainių išvyko?.. Tačiau ne dejuoti, smerkti ar visaip gėdinti „piliečius išvykėlius“ norime, o ramiai, jautriai pasvarstyti apie emigracijos tikrovę ir jos padarinius šeimai.

Dabartinio popiežiaus Benedikto XVI šių metų laiške, beje, skirtame jaunųjų migrantų temai, sakoma: „Kiekvieną iš jūsų, jūsų šeimas ir visus <...> patikiu Marijos, visos žmonijos Motinos, ir šventojo Juozapo, jos skaistaus sužadėtinio, kurie abu kaip pabėgėliai yra gyvenę Egipte, globai. Jus ir jūsų šeimas visada telydi Viešpats, idant kartu galėtumėte įveikti kelyje pasitaikančias kliūtis ir materialinius bei dvasinius sunkumus.“

Tad dabar Jums visai akivaizdu, kodėl šio žurnalo viršeliui parinkome iliustraciją (Maršalo Boucicant'o *Valandų knyga*, XV a. pr., Paryžius), vaizduojančią Šventos Šeimos *emigraciją*... Nieko sau, mūsų Viešpačiui Jėzui teko išgyventi net dvigubą emigraciją: maža to, kad Jis paliko Tėvo namus, idant mus parsivestų į tikrąją Tėvynę, dar iš žemiškos gimtinės turėjo bėgti, ir niekas nežino, kiek ilgai pabėgėlių duoną ten valgė. Kita vertus, daugelis gal visai teisėtai pastebėtų: kaip džiaugtis tuomet galėjo Jėzulis, nes Marija ir Juozapas nuolat buvo drauge, o šiandieniai vaikai migrantai arba migrantų vaikai?..

Laikykimės, pakeliui į Tėvynę, vieni kitų ir Jo rankos tvirtai įsitvėrę.

Darius Chmieliauskas

